ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπὶ τέλους ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν καὶ κατέβηκατὴν στενή, περιστροφικὴ κλίμακα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ ἀνήλια βάθη τοῦ πύργου, κάτωἀπὸ τὴν γῆν.

Ἀνέπνεα μὲ δυσκολία καὶ μόλις διέκρινα μέσα στὸ σκοτάδι. Γι'αὐτὸἀναγκάσθηκα νὰ σταθῶ μιὰ στιγμὴ καὶ ν' ἀνάψω ἕνα κερί, ποὖχα στὴν τσέπη μου.

Ἔτσιπλέον μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ φωτὸς κατέβηκα ὡς κάτω κι' ἔφτασα στὸ παρεκκλήσιο τοῦ ὑπογείου νεκροταφείου τοῦ πύργου. Βαθειὰ σιωπὴ κρατοῦσεν ἐκεῖ μέσα. Νόμιζες πὼς βρίσκεσαι στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Ποντικοί, σαῦρες περνοῦσαν ἀνάμεσα στὰ πόδια μου. Ὅλα γύρω μου ἔδειχναν τὸ πέρασμα τῶν ἐτῶν καὶ τὴν ἐγκατάλειψι. Πόδι ἀνθρώπου πλὴν τοῦ Ἄρκερ δὲν εἶχε πατήσει χρόνια καὶ χρόνια ἐκεῖ κάτω, ποὺ μόνον ὁ Δράκουλας καὶ ἡ τρεῖς ἀδελφές του βασίλευαν, μέσα στὴν ἐρημία κ ι τὴν φρίκη.

Ἐπροχώρησα κι' ἐπέρασα μία στοά, ὅταν κάτω ἀπὸ ἕνα θόλον σκαμένον μέσα στὸ βράχο, στὰ θεμέλια ἀκριβῶς τοῦ πύργου, ἀντίκρυσα τὸ μεγάλο κενοτάφιο τῆς οἰκογενείας τοῦ κόμητος.

Ἦταν τεράστιο, ἀπὸ σκοῦρο μάρμαρο, μὲ σιδερένια, βαρειὰ πόρτα. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτήν, ἦταν σκαλισμένο στὸ μάρμαρο τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ κόμητος :

«DRACULA»

Προχώρησα μὲ προσοχὴ κι' ἄνοιξα τὴν σκουριασμένη, βαρειά, πόρτα τοῦ κενοταφίου. Ἦταν ἄδειο. Ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν βρῆκα μέσα τὶς τρεῖς ἀδελφὲς τοῦ κόμητος, ὅπως φανταζόμουν. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κενοταφίου ὑπῆρχαν σωριασμένα κόκκαλα ἀνθρώπινων σκελετῶν, τὰ ἀπομεινάρια τῆς μεγάλης γενιᾶς τῶν Δράκουλα. Ἔκλεισα πάλι τὴν πόρτα καὶ τῆς σφράγισα τὸ μάνταλο μὲ ἅγιον ἄρτον, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ μπῇ μέσα σ' αὐτήν, οὔτε ὁ κόμης ἂν γύριζεν ἄξαφνα, οὔτε ἡ ἀδελφέ τους.

Κατόπιν σκέφθηκα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσω ἀκόμη γιὰ ναῦρω τὰ καταφύγια τῶν τριῶν ἀδελφῶν Δράκουλα.

Ποῦ μποροῦσαν ν' ἀναπαύονται τὴν ἡμέρα ; Ὄχι, φυσικὰ πουθενὰ ἀλλοῦ, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν. Ἐκύτταζα γύρω μου μὲ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ καὶ διέκρινα μιὰ ἄλλη ἀψιδωτὴ εἴσοδο, μὲ τὴ σιδεροντυμένη πόρτα της ἀνοιχτὴ καὶ τὸ οἰκόσημο τῶν Δράκουλα σκαλισμένο ἐπάνω ἀπὸ αὐτή, στὴν πέτρα τοῦ βράχου.

Ποῦ νὰ ἔφερνε ἄραγε ἡ πόρτα αὐτή ;

Χωρὶς νὰ διστάσω προχώρησα καὶ ἐπέρασα τὸ σκοτεινὸ διάδρομο βαδίζοντας προσεκτικά. Ἔξαφνα, ὅταν ἔφθασα στὸ τέρμα του, διέκρινα ἐμπρός μου μιὰ νέα στοά, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀνα. καλύψει, ἀσφαλῶς, ὁ Ἄρκερ. Στὸ μέσον τῆς στοᾶς αὐτῆς βρισκόντουσαν τρεῖς μεγάλοι τάφοι ἀπὸ τὸ ἴδιο σκοῦρο μάρμαρο στὴ σειρά.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Βρισκόμουν στὸ καταφύγιο τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἔπρεπε νὰ συγκρατήσω τὴν ταραχή μου καὶ νὰ φανῶ ψύχραιμος. Ἔπρεπε νὰ τελειώνω γρήγορα, τὸ σκληρὸ καὶ ἀπαίσιο ἔργο μου.

Κόλλησα τὸ κερὶ πάνω στὰ πλευρὰ τοῦ βράχου καὶ προχώρησα στὸν πρῶτο τάφο. Ἡ πλάκα ποὺ τὸν σκέπαζε δὲν ἦταν πολὺ βαρειὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σιδερένιου λοστοῦ, ποὺ βρῆκα ἐκεῖ σιμά, τὴν ἀνασήκωσα καὶ τὴν ἔσυρα πρὸς τὸ πλάϊ....

Τὸ θέαμα ποὺ ἐπρόβαλε τότε στὰ μάτια μου ἦταν ὑπέροχο καὶ τρομερό, συγχρόνως, γοητευτικὸ καὶ φρικῶδες !

Ἡ μία ἀπὸ τὶς ἀδελφές, ἡ καστανή, βρισκότανε μέσα στὸν τάφον αὐτὸν ξαπλωμένη. Φαινόταν σᾶν κοιμισμένη, τίποτε δὲν ἔδειχνε πὼς ἦταν ἕνας τρομερὸς βρυκόλακας. Τὰ μαλλιά της ἦσαν ξεπλεκα, τὰ ροῦχα της πολὺ παληᾶς μόδας, ἀλλὰ πολυτελῆ, τὰ χείλη της κόκκινα καὶ ὑγρά !...

Νόμιζα πὼς θὰ ξυπνοῦσε καὶ θὰ μοῦ μιλοῦσε...

Ἡ ἐμορφιά της ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο, τὸ ἀπερίγραπτο. Ἐνοιωθα βαθύτατο θαυμασμὸ καθὼς τὴν κυττοῦσα, ἥσυχα, ἥσυχα ξαπλωμένην ἐμπρός μου, ἐντελῶς στὴ διάθεσί μου...

Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ χρονοτριβῶ. Ἔπρεπε ν' ἀνοίξω κἀι τοὺς ἄλλους δυὸ τάφους καὶ γι'αὐτὸ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τελειώνω.

Τὸ ἔργον μου ἦταν, βέβαια, τρομερό, ὑπεράνθρωπο, φρικαλέο !

Μήπως ὅμως δὲν ἔκαμα τὰ ἴδια καὶ στὴν ἀτυχῆ Λουκία, τὴν ὁποίαν τόσο ἀγαπούσαμε ;

Χωρὶς νὰ χάνω λοιπὸν καιρὸ πῆρα ἕνα κοντερὸ μεγάλο μαχαῖρι, ποὖμερνα πάντοτε μαζύ μου, καὶ ξαναπλησίασα στὸν τάφο. Μισόκλεισα τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὸ τρομακτικὸ θέαμα καὶ τὸ κατέβασα τόσο δυνατὰ στὸ λαιμό της, ὥστε τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο κεφάλι ἀπεκόπη ἐντελῶς ! Ἀμέσως ἐβύθισα τὴν ξύλινη σφήνα στὴν καρδιά της...

Μοῦ φάνηκε πῶς τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἄκουσα κἄπου ἐκεῖ γύρω, μέσα ἀπὸ τὶς στοές, ἕνα λυπηρό, ἀλλόκοτο κλάψιμο, μὰ δὲν διέκοψα τὸ ἔργο μου...

Ἡ βρυκολακιασμένη ἀρχόντισσα δὲν κινήθηκε καθόλου. Δὲν ἔτριξαν τὰ δόντια της ἀπὸ διαβολικὴ μανία, ὅπως περίμενα. Τὰ βλέφαρά της παίξανε μιὰ φορά, τὸ δεξί της χέρι ἔκαμε μιὰ κίνησι, σᾶν νἄθελε ν' ἀνασηκωθῇ καὶ τίποτε ἄλλο πειά...

Εἶδα ὅμως νὰ συμβαίνη κἄτι ἄλλο ἐξίσου παράδοξο.

Ἡ πρὸ ὀλίγου θαμβωτικὴ ἐμορφιά, ἡ δροσερὴ καὶ φεγγοβόλος, ἄρχισε νὰ μαραίνεται, νὰ σβύνῃ, νὰ ξεθωριάζῃ !....

Ἐσταυροκοπήθηκα κατάπληκτος. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα δὲν ὑπῆρχε μπροστά μου, παρὰ μιὰ μούμια, ἕνα ἀνθρώπινο σκέλεθρο !

Ἔννοιωσα βαθειὰ ἀνακούφισι. Εἶχα δώσει στὴν ἀτυχῆ νέαν τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τοῦ θανάτου...

Ἔπρεπε νὰ συνεχίσω τὸ ἔργον μου χωρὶς ἀργοπορίαν. Ἔθεσα ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς πρώτης ἀδελφῆς διάφορα ἐξορκιστικὰ βότανα, τὸν ἔκλεισα καὶ τὸν ἐσφράγισα μὲ ἅγιον ἄρτον...

Ἐπροχώρησα κατόπιν στὸν δεύτερον τάφον...

Καὶ ἡ δευτέρα ἀδελφὴ ἦταν ἐκεῖ, μελαχροινή, πανέμορφη, μαγευτική, ὀνειρώδης, μέσα στὸ βελουδένιο της, παλαιὸν φόρεμα...

Τῆς ἀπέκοψα τὴν κεφαλὴν καὶ τῆς διετρύπησα τὴν καρδίαν χωρὶς νὰ χρονοτριβῶ...

Ἔλαβα καὶ γι' αὐτὴν τὰ ἴδια μέτρα καὶ ἐπροχώρησα στὸν τρίτον τάφον.

Ὅταν τὸν ἄνοιξα καὶ ἐκύτταξα μέσα σ' αὐτὸν ἔμεινα ἔκθαμβος.

Ἡ τρίτη ἀδελφή, ἡ ξανθή, βρίσκοταν μέσα σ' αὐτόν, ὑπερόχως ὡραία.

Ἦταν πειὸ νέα ἀπὸ ταῖς δύο ἄλλες ἀδελφές της καὶ πειὸ ὡραία.

Ποτὲ στὴν ζωή μου δὲν ἀντίκρυσα τέτοιαν ὁμορφιά, τόσον γλυκειά, τόσον γοητευτική. Ἔμοιαζε μὲ δροσερό, ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο.

Τὰ χρυσᾶ μαλλιά της φεγγοβολοῦσαν. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὀνειρωδῶς ὡραῖο, πανέμορφο.

Τὰ χείλη της ἐπροκαλοῦσαν τὸ φίλημα !...

Ἐθαμβώθην !..

Δὲν ἤξερα τί ἔκανα, δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον μου. Ὅσο τὴν ἐκύτταζα, τόσο μ' ἐγοήτευε, τόσο μὲ τραβοῦσε πρὸς τὸ μέρος της.

Αἰσθάνθηκα ἕνα γλυκὸ μούδιασμα σ' ὅλο μου τὸ κορμί, μιὰ παράξενη νύστα, τὰ μάτια μου ἔκλειναν, εἶχα χάσει τὴ δύναμή μου, αἰσθανόμουν τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ σκύψω καὶ νὰ τὴ φιλήσω.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς τὰ βλέφαρά της ἐσάλεψαν. Ἕνα γοητευτικό, ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο, διεγράφη πάνω στὸ ὑπέροχο πρόσωπό της.

Δὲ μποροῦσα νὰ κρατηθῶ πιά. Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση, γονάτισα μπρὸς στὸν τάφο κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ τὴ φιλήσω, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ μόλυνσι ποὺ θὰ πάθαινα.

Ποθοῦσα νὰ τὴ φιλήσω. Τὰ μάτια μου ἔκλειναν, θ' ἀποκοιμώμουν ἐκεῖ κοντά της καὶ θὰ γινόμουν θῦμα της, ἕνας βρυκόλακας κ' ἐγώ, ὅταν ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ μ' ἔφερε στὸν ἑαυτό μου.

Ἀνασηκώθηκα σὰ νὰ ξυπνοῦσα ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καὶ τέντωσα τ' αὐτιά μου.

Ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη.

Εἶταν ἡ φωνὴ τῆς Μίνας κι' ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος σκεπτόμενος ὅτι κάτι ἔκτακτο τῆς συμβαίνει.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ μ' ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο ὄλεθρο.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἐπῆρα τὸ μαχαῖρι στὰ χέρια, ἔκλεισα τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπω καὶ ὥρμησα ἐναντίον τῆς βρυκόλακος.

(Ἀκολουθεῖ)